

LITERATURA

L'ACORDIÓ DE LES GOLFES

Novel·la per a joves

Text: Narcís Ramió

Il·lustració: Jaume Camps

Capítol 6

Les goges del pont d'Osor

En Jordi vol pujar sovint a Osor. Li agrada jugar amb la seva cosina Irene que hi passa tot l'estiu. Ell no hi puja gaire perquè viu massa lluny i els pares el volen a prop; ell diu que per controlar-lo millor. Del poble on viuen els avis li encanta quasi tot, especialment els llonguets, aquella coca ensucrada, la llet de vaca que no té gust d'ampolla, els mateixos vailets del poble, el fet de poder jugar el bosc i anar a caçar bolets quan n'és el temps, poder pescar a les gorgues de la riera aquelles truites llampants..

Quan en Jordi és al poble guillerenc, a cal seu avi, frueix de valent en escoltar les fantàstiques històries de muntanya, de bandolers llegendaris, de bruixes... Ara mateix, assegut al costat de la seva cosina Irene i tot mirant els estels del cel, tot parant la fresca –l'agost és molt calorós– els dos cosinets escolten l'avi. Que si tomba, que si gira... el bon home, com de costum, s'acaba d'embolicar per una història fantàstica d'aquelles seves que acaben per fer por. Però

ep!, cal no esverar-se, no fóra que el preguessin per un poruc. La cosineta si que s'espanta de valent, es tapa la cara, fa esglais. I és que les nenes, a vegades, són un xic exagerades...

- Us puc ben assegurar que les goges es venjaren del jove príncep, el qual quedà convertit en un ànec que sempre més visqué condemnat en aquell gorg del riu! I una olla i un plat, aquesta història s'ha acabat.

L'avi, satisfet de l'efecte produït pel seu conte en els dos néts que se'l guaiten sorpresos i esverats alhora, beu un glop de vi ranci.

- Avi, són de veritat aquestes històries de les goges? -li demana en Jordi intranquil.
- I tant! -respon l'avi seriós.

Nen i nena es miren i s'empassen saliva.

- Apa, vinga! Són falòrnies avi! No existeixen les donetes del bosc que expliques... -deixa anar la nena resoluta.

L'avi mira fixament als ulls de la Irene, al mateix temps que parla amb un to de veu misteriós:

- Com? Que són mentides dius? I tant que existeixen les goges, jo mateix n'he vistes!

S'atura un moment i observa la reacció que les seves darreres paraules han produït en els seus néts i afegeix:

- Sapiguen que les nits de lluna plena, si... com avui precisament, ai!... ai! Si avui passarà i les goges baixaran, a veure! Doncs, com deia, quan és nit de lluna plena tenen el costum de deixar la penya. La veieu! -i assenyala la penya de sant Miquel. Els nens fan que sí amb el caparró-. Bé, llavors, a les dotze en punt de la nit, se situen sota el pont i hi renten la seva roba, justament al costat de casa nostra.

No volgueu saber la cara de malastrugança que han posat en Jordi i la Irene en sentir aquesta explicació. A veure -pensen- si ara resulta que les terribles i venjatives goges vindran a passejar-se, precisament, sota la balconada que dóna a la riera al costat del pont vell.

- Però avi! Per què precisament sota el pont del costat de casa?
- No ho sé pas, noi, és un costum que els ve de lluny. Ja el meu avi m'ho explicava igual com us ho explico jo.
- Quina basarda avi! -s'esgarrifa la nena.
- -Va ets una poruga tu! -es fa el valent en Jordi, encara que un neguit se li passeja per dintre seu.

- I el pitjor és que ...
- Com? Encara n'hi ha més! –exclama el nen sobresaltat.

L'àvia baixa el seu to de veu com si temés que alguna altra persona els pogués escoltar, i se'ls mira amb ulls inquietos, mentre arrufa el nas.

- Si per una casualitat descobreixen, tot fent bugada, que algun mortal els espia, aleshores esdevenen histèriques i ...

- I... – esperen amb ànsia els dos cosinets, els ulls com dues taronges.
- Doncs, els ataquen!
- Els ataquen! Redimonis! –i fan un bot de la cadira.
- Sí, així com sentiu! Igual com li succeí al pobre príncep del conte! –rebla el clau, l'avi.
- Vatua es tornen ànecs! Jordi, quina por! –exclama la Irene esglaiada.

En Jordi no diu ni piu, ja no està gents segur de res, i és que aquest avi en sap molt d'explicar rondalles de la vora del foc, però, en fa un gra massa!

- I ara a dormir que és tard!

L'avi els acompanya a la cambra, on la iaia els té les dues lliteres a punt. Es posen els pijames, com dos coets travessen el fosc passadís en direcció a la cambra de bany, es renten les dents i fan el pipí; sense girar el cap, més morts que vius, una altra vegada cap a la seva cambra. S'enfilen a les respectives lliteres i es tapen amb els llençols cap i tot.

- Bona nit!
- Bo...bo...bona nit, iaia! –li responen a duet.

Fa dues hores, aproximadament, que en Jordi dóna voltes i més voltes dins el seu llit, de manera que els llençols estan ben rebregats. Ara resulta que la història de les goges li ha fet venir por i no hi ha manera que se li acluquin els ulls. A la llitera de dalt, però, escolta la cosineta que ronca tranquil·la. Quina vergonya! Ell que és un noi que sempre que juga fa de capità, resulta que ara és un poruc que no pot agafar el son de tant pensar en les maleïdes goges. Total la cambra és fosca. A més, té una set! Hauria d'anar a la cuina a beure un got d'aigua, però no s'atreveix.

- Irene! Ei, Irene!
- Què...? Què vols? –es desperta somnolenta.

- Acompanya'm a la cuina, tinc set! –li demana en Jordi.
- No, que em fa por d'anar - hi a les fosques –contesta la Irene.
- No siguis poruga, anem-hi plegats i no ens passarà res –li proposa el nen.

Dit i fet, salten de les lliteres, surten de la cambra i s'adrecen a la cuina tentinejant pel corredor fosc. Mentre en Jordi s'omple el got d'aigua de càntir, la Irene, assedegada, s'apropa al finestral de la balconada que dona al riu. Després de mirar a través dels vidres és quan xiscla:

- Jordi ! Jordi, les goges! Sota el pont!
- Què dius ara ? –el got quasi se l'esmuny de les mans.

Els cosins s'abracen, tremolen... miren anguniejats i acaben per espantar-se del tot. Efectivament, just quan la lluna plena acaba d'amagar-se rere uns núvols monstruosos, unes llumetes, petites, petites, es mouen prop de l'aigua de la riera, gairebé sota l'arcada del pont, molt a prop de la balconada des d'on ells espien, amb els ulls esbatanats, sense creure el que veuen. Les goges han baixat de la penya perquè avui fa lluna plena, com els ha advertit l'avi, i ara les donetes venjatives del bosc deuen preparar la bugada tranquil·lament; prou que ho testimonien les llumetes... Els dos cosins esperen que no s'adonin de la seva presència, perquè podria ser terrible! En Jordi pensa caldrà fer alguna cosa....

- Anem-nos-en! Fugim! – la Irene l'empeny cap al passadís.
- No, ja les arreglaré jo, ja! –i ben decidit, el vailet obre el finestral.

Veloç com una centella, pren un test de clavellines de la seva àvia dels que omplen la balconada i, vingal!, el llança en avall, i sense perdre l'esma, en pren un altre i... cap avall que fa baixada! S'han sentit, un rera l'altre, en mig de fosc dos cops secs, seguits de dos ais! Al temps que les llumetes s'han apagat. Després s'ha escoltat, al bell mig de la nit, un sorollós patatxap! damunt l'aigua. En Jordi i la Irene, però, no han tingut tems de sentir res de res perquè de seguida han tancat el finestral i s'han amagat sota els llençols panteixant.

- Ben segur que a aquestes empipadores goges se'ls n'aniran les ganes d'amoïnar la gent després del meu atac per sorpresa... –comenta en Jordi, però la Irene ni tan sols contesta.

En Jordi i la Irene s'han llevat animosos aquest assolellat matí de diumenge. Contents com unes pasqües, després de l'èxit assolit la matinada en la seva particular lluita, s'asseuen davant d'una grossa tassa plena de xocolata desfeta. En Jordi es frega les mans de satisfacció i la Irene es passa la llengua pels llavis.

-
- Mireu! Ara entra l'avi que us duu el pa tou i la coca de la fleca... –comenta la iaia.
  - Maria! Maria! Escolta quina una de més grossa n'ha passat!
  - Àngela Maria! Què ha passat ?
  - Doncs, que aquesta matinada, quan en Pep el Magarrufa i el seu sogre pescaven granotes a la riera, prop del pont, algun beneit els ha allisat de mala manera amb uns testos de flors que els ha deixat ben estabornits. Valga'm Déu, quines dues bonyogues no me'n porten al cap! Ara, precisament me'ls he trobat just quan l'ambulància que els tornava de l'hospital els ha deixat davant de casa seva. Sembla que ha estat cosa d'uns gambirots o... terroristes, ves a saber, des del pont estant els han atacat a traïció i no se sap amb quines intencions i aleshores...

L'àvia escolta el seu marit bocabadada. En Jordi i la Irene fa estona que han empal·lidit. Ara es miren esmaperduts, callen...

- Que no preneu la xocolata desfeta? –els demana estranyada la bona dona.
- No tinc gaire gana –contesta el nen.
- Jo tampoc –respon la nena.
- Vaja! Només faltaria que ara us poséssiu malalts! Ai, tot per culpa teva, home!, que sempre expliques desgràcies i els fas por! Eh, pobrets?

En Jordi i la Irene, encongits, miren la iaia i posen cara de no haver trencat mai cap plat.